

ΤΟΥ ΒΟΥΝΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΛΑΓΚΑΔΙΑΣ

Η ΠΑΜΠΙΟΝΗΡΗ ΑΔΕΠΟΥ

‘Η άλεπού διά μέσου τών λαών και τών αιώνων. Πώς γεννήθηκε η άλεπού κατά τους Έσκιμώους. Το ‘σακ-μάκι’ τού Θεού. Όταν πυρπολείται τού διαβόλου ή ούρα. ‘Ο Βενιζέλος και η άλεπούδες. ‘Ο Κλεμανσώ και η καταγωγή τών άνδρών. ‘Η άλεπού ζών παμφάγος. ‘Η άλεπού και η χορτοφαγία. ‘Η πενησιφιλία της. ‘Η άλεπού... νοικοκυρά και παιδαγωγός ! Εύωχίες και συμπόσια τών ‘άλεπούδων. ‘Η άλεπού της Αυστρίας περί τών ‘Ελλήνων κλπ. κλπ.

‘Η άλεπού, ή ‘Κυρά - Μαριά’ τών ελληνικών παραμυθιών, τό μικρό και έξυπνο αυτό ζώο, εινε κατά τή φυσική ιστορία ό ‘βασιλεύς τών κλεπτών’, και ή φήμη του εινε τόσο αρχαία, όσον και παγκό-

σμος. Ποσες παροιμίες και μύθοι ‘λων τών λαών, δέν συνδέονται με τό όνομα της άλεπούς ; Ποσοί ‘ποιηται δέν εξύμνησαν τήν πονηρία της ; Ποιοι άλλον ζών ή δόξα, φθάνει τή δόξα τή δική της ;

Μιά παράδοση τών Έσκιμώων λέει, ότι ή άλεπού γεννήθηκε από μία σίβη, τήν ώρα που ό Θεός χριστίσε τό ‘σακμάκι’ του, για ν’ άνάψη στη γή τόν ήλιο, χαρίζοντας τό φώς στον κόσμο και στα πλάσματά του.

Οι άγιοι πάλιν της Νοτίου ‘Αμερικής, λένε ότι ή άλεπού γεννήθηκε από τήν ούρα τού διαβόλου. Μιά φορά ό διάβολος, καθώς γοργίζε μέσα στην Κόλαση, άφηρημένος δέν πρόσεξε που πατούσε και ή τρίχες της ούρας του πήρανε φωτιά ! Και σάν άνέβηκε στον κόσμο, τότε μόνον κατάλαβε τί έπαθε και τινάζε τήν καιομένην ούρα του και τή έβουσε. ‘Απ’ τις μοκαμαμένες όμως τρίχες που πέσανε στη γή γεννήθηκε ή άλεπού !...

Κ’ ή αλήθεια εινε ότι τό διαβολικό αυτό ζώο, δέν μπορούσε νά-χη πατέρα άλλον από τό Σατανά και μητέρα άλλη από τή φωτιά της Κολάσεως.

‘Η άλεπού δέν έμπιστεύεται ποτέ στους άνθρώπους, όσες περιποιήσεις προσπαθήσ η νά της κάνει. Τους φοβάται, τους άποφύγει, μεταχειρίζεται χίλια - δυό τερτίπια για νά γλυτώνη από τους κινδύνους.

‘Η γυναίκα μοιάζει υπερβολικά με τήν άλεπού και ιδίως στην πονηρία. Είχε δικιο συνεπώς ό Κλεμανσώ, ό όποιος εινε κάποτε :

— Και ήμετεί οι άνδρες μοιάζουμε με τις άλεπούδες, εφ’ όσον γεννομεθα από τις γυναίκες !...

Στό συνέδριο τού Λονδίνου στά 1912, ό Βούλγαρος άντιπρόσωπος, θέλοντας νά πειράξη τόν κ. Βενιζέλο τού εινε :

— Φίλιτατέ μου, ξεέρετε, ότι είσθε μία σαστή άλώπηξ ;

Και ό Βενιζέλος τού άπήντησε μειδιών τó αινιγματώδες μειδιάμά του :

— Πάλι καλά, που δέν είμαι... άρκουδα !..

Τολμηρότερο και πιο επιτήδειο επιδρομέα, από τήν άλεπού, δέν έγνωσε ή άνθρωποπότη.

‘Η οικογένειά της εινε σκορπισμένη σ’ όλο τόν κόσμο. Οι κλάδοι της οικογενείας της βρισκονται μέσα στους πάγους τού Βορρά, κάτω από τόν τροπικό ήλιο της ‘Αφρικής και στις πιο άπομακρες ζώνες της Κίνας και τού ‘Ινδοσταν. Σ’ όλα τά νησιά, σ’ όλα τά βουνά, σ’ όλα τά δάση και τις έρημιές ζή και βασιλεύει ή παμπόνηρη Κυρά-Μαριά.

‘Η άλεπού ζή πάντα κοντά στο μεγάλο έχθρό της, τόν άνθρωπο, πλησίον σ’ ανκοκατοικημένες γενομάς, για νά μπορη νά ληστεύη εύκολότερα άγροφους, ορνιθίνες και ό,τι άλλο βρεθί μπροστά της.

‘Αν και ή άλεπού δέν εινε νυκτόφιλο, έν τούτοις όμως τις έσπιδρομές της, τις κάνει πάντα νύχτα για ασφάλεια. ‘Αν όμως κατάλάβη ότι ό έχθρός άπουσιάζει τήν ήμέρα, τότε θανατουργει και τήν ήμέρα κι’ άφανίζει τά ζοττίετα.

‘Η άλεπού εινε ένα από τά πιο καταστρεπτικά ζώα της γής. ‘Οταν πεινάη ριχεται και καταστρέφει ό,τι βρεθί... Δέ χαρίζει τή ζωή σ’ τίποτε και σ’ κανένα, άπ’ τό μικρό έλαφι τό οποιο πνιγει ως τις άρκιδες ! ‘Οταν μάλιστα τήν παρβασιάνη ή πεύνα, τότε ριχεται και καταβροχθίζει μυμηγία, μέλισσες, μυίγες, σαλιγκάρια κλπ. Καθώς ή άρκουδα άγαπάει κι’ αυτή τή λαχανοφαγία. ‘Εχει μία λίστα μερικώς χρονικής περιόδους που δέν τρώει τίποτε άλλο από λαχανικά. Τότε ένεργει τις τρομερές έκπεινες επιδρομές της σ’ άμπέλια ή σ’ κανέναν κηπο, όταν ιδίως τά πεπόνια εινε γλυκά και ώριμα.

‘Αξία ιδιαίτερας άναγκαφής εινε ή θρασύτης της, και ή παμπονηρία της με τήν οποία πνιγει μέρα-μεσημέρι, μέσα στών χορικών τους άγροφους και άσπάζει καμιά όρνιθα παχειά, κάτω άπ’ τά μπία του ιδιοκτήτου.

Και όταν άκόμα τήν κυνηγοίνε σκυλλιά κι’ άνθρωποι, αυτή δέν άφρινη τήν λγία της για νά φύγη και νά σώση τή ζωή της.

Διηγοιόνται ότι μία φορά, μία άλεπού ενώ ήταν περιουκλωμένη από κυνηγούς και τραυματισμένη έλαφρά, άντι νά φύγη, γύρισε, άρπαξε, ένα λαγό που έτυχε μπροστά της, χύθηκε πρός

τό μέρος που ήσαν οι λιγότεροι κυνηγοί, πέρασε μέσα από αυτούς και κατόρθωσε νά γλυτώση και τήν τουφέκιζαν διαρκώς, άν και τήν κυνηγούσαν 5-6 σκύλοι !..

‘Αξιοθαύμαστο επίσης, εινε και τό θάρρος που δείχνει ή άλεπού στους κινδύνους.

Μιά φορά ένας κυνηγός, τουφέκισε μία άλεπού και τής έσπασε τό μπροστινό της πόδι. Τό ζώο τότε τράβηξε νά φύγη. Καθώς έφρευγε όμως, κατάλαβε ότι τό σκοτεινό πόδι της, που κρεμότανε τήν έμπόδιζε στο δρόμο της. Τότε στάθηκε μία στιγμή, έκοψε με τά δόντια της τό άχρηστο κομμάτι τού ποδιού της και κατόρθωσε νά φύγη, άν και τήν είχαν πάρει καταπόδι πολύ γρήγορα σκυλιά.

Πρέπει όμως νά τήν δη κανείς τήν άλεπού στον οικογενειακό της βίο, για νά τήν θαυμάση ως νοικοκυρά. Εινε πρότυπο στοργής και μερίμνης.

‘Οταν γεννάη κάνει πάντα έξ’ ως έννέα μικρά. ‘Οσο νά μεγαλώσουν κάπως τά παιδιά της, βδομάδες ολόκληρες, ή μητέρα δέν βγαίνει από τή φωλιά. Σ’ όλο αυτό τό διάστημα ό σύζυγος, ή άρσενική δηλαδή άλεπού, δέν παύει νά της κουβαλάη άπ’ όλα τά καλά της έποχής, τό οποιο κλεφτολογαίνει έδώ κι’ εκεί.

Τό λεγόμενον ότι ή άλεπού όταν γεννάη, προτοφύγει μαινιάνο, δέν εινε άκριβές.

‘Οταν τά νεογέννητα άλεπούδια γίνον ένός μηνός, ή μητέρα τους τά μαθαίνει νά παίζουν, νά τρέχουν και νά κρυβονται μέσα στην φωλιά. Σάν άρχίσουν τά μικρά νά μεγαλώνουν τότε βγαίνει κι’ ή μητέρα στο κυνήγι, αυτά όμως δέν βγαίνουν από τή φωλιά, άν και μένον μοναχά τους. Τότε κι’ ό πατέρας κι’ ή μητέρα τους κουβαλάνε κυνήγι ζωντανό, μικρά πουλιά, ποντίκια και βατράχους. ‘Επίσης τήν περίοδο αυτή ή μάνα τους τά μαθαίνει πως νά πλύνουν, νά βαρνανίζουν και νά πνιγουν τά θύματά τους, όπως άκριβώς ή γάτα τά γατάκια της.

Σάν γίνον τ’ άλεπούλα δυό μηνών βγαίνουν μαζί με τους γονείς, τον στο κυνήγι. Και για νά δείξουν κι’ αυτά τήν έξυπνάδα τους και τήν αξία τους, βγαίνουν σάν πέγνει νά σκοτινιέ, μοναχά τους στο κυνήγι και πλύνουν κανένα λαγουδάκι ή κανέναν ποντικό, άνάλογα με τις δυνάμεις τους.

Εινε όμως καλοί μαθηται και μαθαίνουν γρήγορα νά κυνηγάνε με πονηρία και νά κλέβουν

με τέχνη.

‘Οταν ή άλεπού πιασθή όταν εινε άκόμα μικρή, φαίνεται ήμερη και παίζει με τά μικρά παιδιά. ‘Αλλά και τότε ένό παιδί έχει τό νοϋ της κατά τόν όρνιθινό. ‘Αν ή πόρτα τούζει άνοιχτή πνιγει και βγαίνει όλες τις κόττες !... Γιατι εινε και μοναχική τού ζώου αυτού ή αμφοβρία. Μπορεί σ’ μία ώρα νά πνιξη ολόκληρο κοττίετα και στο τέλος νά πάρη μία όρνιθα ή και περισσότερες και νά φύγη. ‘Αφού φάει αυτή και χορτάσει, καλεί και τις άλλες άλεπούδες, ιά νά φάνε κι’ αυτές και νά ευοχηθούν. ‘Αν πάλι περισσέψη τίποτε άπ’ τό κυνήγι τους, τό κρύβουν για νά τό έχουν στις δύσκολες ή-μέρες.

‘Η άλεπού ευφραίνεται ρουφώντας τό αίμα τών όρνιθών και τρώγοντα τά έντόσθιά τους, άμα όμως δέν έχει τι νά φάη δέν περιφρονει και τις φρόμες κόττες, όπως συμβαίνει και με τά τσακάλια.

Με τό μέσον μάλιστα αυτό, τις κυνηγοϋν οι κάτοικοι τών όρεινων χωριών της Μακεδονίας.

Βάζουν δηλαδή μία φρόμα κόττα έξω από τό σπίτι τους και τό σούροπο ή τή χαραγγή, που πνιγαίνει ή άλεπού κρυφά, για νά τήν φάη. Τήν πυροβολούν μέσα από τό παράθυρο, όπου παραφυλάει.

Τό δόγμα της καλής άλεπούς έχει σήμερα, στα χωριά 200-300 δραχμές τό ένα.

Κατά τους φυσιοδίφες ή άλεπού ούδέποτε εξημερώνεται. Και όταν κάνει τήν ήμερη προσποιείται ως που νά βρη καιρό ν’ άφανισθή το κοττίετα.

Γιά νά τελειώνουμε με τήν παμπόνηρη Κυρά - Μαριά, άναφύρομε και τό έξης : Κάποτε ό τρομερός Πρωθυπουργός της Αυστρίας και λυσσώδης μισέλλη Μέντερνιχ, ή μεγαλύτερα και χειρότερα της Εύρροπής διπλωματική άλεπού, εινε άποκαλέσει τους ‘Ελληνας : ‘Εθνος ‘Αλωπίκων’ !...

‘Ο Φυσιοδίφης

